

Књига пророка Данила — Сто четрнаесто

Последњи нараштај: откривање пророчког испуњења Језекиља и запечаћења 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-03

Поколење које је било сведок доласка трећег тешко, 11. септембра 2001. године, јесте последње поколење у историји Земље. Одломак из Језекиља који потврђује ову истину милерити су разумели као непосредно повезан са причом о десет девојака, а тиме и са другом главом Авакума. У тој историји, виђење из друге главе Авакума, које више „неће одоцнити“, и које се испунило 22. октобра 1844. године, предсказало је ускоро долазећи закон о недељи у Сједињеним Државама. Али Језекиљево пророчанство о виђењу које више неће бити одлагано савршено се испуњава у историји запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, које је отпочело доласком трећег тешко, 11. септембра 2001. године.

И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечији, каква је то пословица коју имате у земљи Израилевој, говорећи: Дани се одуљују, и свако виђење пропада? Зато им реци: Овако вели Господ Господ; учинићу да престане та пословица, и неће је више употребљавати као пословицу у Израиљу; него им кажи: Близу су дани, и испуњење свакога виђења. Јер више неће бити никаквога таштога виђења нити ласкавога гатања усред дома Израилева. Јер ја сам Господ: говорићу, и реч коју ћу изрећи збиће се; неће се више одлагати; јер ћу у ваше дане, доме одметнички, изрећи реч и извршити је, говори Господ Господ. И опет ми дође реч Господња говорећи: Сине човечији, ево, дом Израилев говори: Виђење које он види односи се на многе дане који ће доћи, и он пророкује о временима која су далеко. Зато им реци: Овако вели Господ Господ; ниједна се од мојих речи више неће одлагати, него ће се извршити реч коју сам изрекао, говори Господ Господ. Језекиљ 12:21–28.

Сви пророци говоре о последњим данима, а „ташта утвара“ и „ласко прорицање“ „усред дома Израилева“ јесте кривотворена позна киша, порука „мир и сигурност“, која тврди да је „утвара коју он гледа за многе дане, и прориче за времена далека“. То је „расправа“ о којој говори Авакум, јер они који износе „ташту утвару“ расправљају против „утваре коју он гледа“. Они тврде да је „утвара коју он гледа за многе дане, и прориче за времена далека“. Гласници поруке мира и сигурности тврде: „дани се одуљише, и свако виђење пропада“; уосталом, зар он није предсказао 18. јул 2020? Гласнике „таште утваре“ Језекиљ такође препознаје у прва два стиха тог поглавља.

И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечији, ти пребиваш усред дома одметничкога, који има очи да види, а не види; има уши да чује, а не чује; јер је дом одметнички. Језекиљ 12:1, 2.

Сви пророци су сагласни међу собом, и сви говоре о последњим данима; а када се Христос, у историји Своје службе, обраћао ситничавим Јеврејима, навео је Исаију да би поистоветио

те ситничаве Јевреје, који су тада били отпуштани од Бога, као оне који имају очи да виде, а не виде, и уши да чују, а не чују. Сада, као и тада, Језекиљ се обраћа презривим људима лаодикијског адвентизма, ситничавим Јеврејима нашег доба, који износе поруку мира и сигурности насупрот поруци позног дажда. Исус је био управљан правилима која је положио у Своју Реч, те се Његова предсказања такође односе на последње дане, и то одређеније него на дане у којима се обраћао ситничавим Јеврејима.

Зато им говорим у причама, јер гледајући не виде, и слушајући не чују, нити разумеју. И на њима се испуњава пророчанство Исаијино, које говори: Слухом ћете чути, и нећете разумети; и гледајући ћете гледати, и нећете увидети. Јер је срце овога народа отупело, и ушима тешко чују, и очи своје затворише; да када не би видели очима, и чули ушима, и срцем разумели, и обратили се, и да их исцелим. А благо вашим очима, јер виде; и вашим ушима, јер чују. Јер заиста вам кажем да су многи пророци и праведници желели да виде то што ви видите, и не видеше; и да чују то што ви чујете, и не чуше. Матеј 13:13–17.

Појава народа који чује, а ипак не чује, и види, али не види, јесте обележје некадашњег Божјег народа који је у процесу да буде мимоиђен. Тај пророчки феномен представља испуњење Исаијиног пророштва о таквом стању. Као и код свих пророка, Исаија, заједно са Христом, говори о последњим данима.

Године кад умре цар Озија видех Господа где седи на престолу, високом и уздигнутом, и скутови његове хаљине испуњаваху храм. Изнад њега стајаху серафими; сваки имаше шест крила: двама покриваше лице своје, и двама покриваше ноге своје, и двама леђаше. И викаху један другоме и говораху: Свет, свет, свет је Господ над војскама; пуна је сва земља славе његове. И прагови на вратима затресосе се од гласа онога који викаше, и дом се напуни димом. Тада рекох: Тешко мени! јер погибох; јер сам човек нечистих усана, и живим усред народа нечистих усана; јер очи моје видеше Цара, Господа над војскама. Тада долете к мени један од серафима, имајући у руци жив угљен који беше узео клештима са жртвеника. И дотаче се њиме уста мојих и рече: Ево, ово се дотаче усана твојих; и безакоње твоје узео се, и грех твој очисти се. Потом чух глас Господњи где говори: Кога ћу послати, и ко ће нам ићи? А ја рекох: Ево мене, пошаљи мене. И рече: Иди, и кажи том народу: Слушајући слушајте, али не разумите; и гледајући гледајте, али не увиђајте. Учини да срце овога народа отежа, и уши његове зачепи, и очи његове затвори; да не виде очима својим, и не чују ушима својим, и не разумеју срцем својим, и не обрете се, и не исцеле се. Исаија 6:1–10.

Исаија, Језекиљ и Христос сви представљају оне који бивају запечаћени у последњим данима, за време позног дажда, када се расправља о истинитој и лажној поруци позног дажда, у испуњењу друге главе Авакумове. Према Исусу, у временском раздобљу када се ово испуњава, праведни „виде“ приче, што је симбол пророштва. „Мудри“ разумеју пророчку поруку позног дажда, али они које представљају ситничави Јевреји не виде нити чују, и према Језекиљу износе поруку мира и сигурности, тврдећи да је испуњење предсказања далеко у будућности. Они не поричу та предсказања; ситничави Јевреји су само уснама признавали предсказање о долазећем Месији; али су тај догађај једноставно

смештали у далеку будућност. Ипак, Исус је изрекао благослов над онима који ће „видети“ пророчку поруку свога времена.

У Христово доба то је била порука која је стигла при Његовом крштењу, када је Свети Дух сишао. Силазак Светога Духа при Његовом крштењу предсказао је силазак анђела из Откривења десетог поглавља 11. августа 1840. године. Божански силазак у обе историје означио је долазак поруке садашње истине за то доба; за Исуса то је била порука о Његовој смрти и васкрсењу, представљена Његовим крштењем. За милерите то је била порука о исламу првог и другог јао, која је потврдила испитну поруку временског пророчанства. Обе те историје подударују се са доласком испитне поруке познога дажда 11. септембра 2001. године. Зато сестра Вајт бележи следеће:

„Све поруке дате од 1840. до 1844. треба сада силно износити, јер има много људи који су изгубили оријентацију. Поруке треба да иду свим црквама.

„Христос је рекао: ‘Благо вашим очима, јер виде; и вашим ушима, јер чују. Јер вам заиста кажем да су многи пророци и праведници желели да виде оно што ви видите, и не видеше; и да чују оно што ви чујете, и не чуше’ [Матеј 13:16, 17]. Блажене су очи које су виделе оно што се видело 1843. и 1844. године.

„Порука је дата. И не сме бити никаквог одлагања у понављању поруке, јер се знаци времена испуњавају; завршно дело мора бити извршено. Велико дело биће обављено за кратко време. Ускоро ће, по Божјем одређењу, бити дата порука која ће нарасти у силан поклич. Тада ће Данило стајати на свом месту, да да своје сведочанство.

„Пажња наших цркава мора бити пробуђена. Стојимо на границама највећег догађаја у историји света, и сатана не сме имати власт над Божјим народом, наводећи га да спава. Папство ће се појавити у својој сили. Сви се сада морају пробудити и истраживати Писмо, јер ће Бог својим вернима обзнанити шта ће бити у последње време. Реч Господња треба да дође Његовом народу у сили....“

„Ово ми је показано — да спавамо и да не знамо време свога похода. Али ако се понизимо пред Богом и тражимо Га свим срцем, наћи ћемо Га.“ Manuscript Releases, volume 21, 436–438.

Порука која је била предочена поруком садашње истине о Месији у Христовој историји, и поруком садашње истине од 1840. до 1844. године, упућује унапред на последње дане када ће се милеритска порука поновити. Они у историјама који су представљени као неспособни да „виде и чују“ „не познају време свога похода“. Када Исаија износи прво упућивање на гласнике кривотворене поруке позне кише, који виде, али не виде, он означава време када овај период почиње, период за који је сестра Вајт рекла: „порука по Божјем одређењу која ће нарасти у силан поклич.“ „Божје одређење“ представља одређено време када ће порука стићи, а у трећем стиху шестог поглавља Исаије, Исаија тачно одређује то време.

И викаше један другоме говорећи: Свет, свет, свет је Господ над војскама; сва је земља пуна славе Његове. Исаија 6:3.

Sestra Vajt ukazuje da se, kada anđeli kliču jedan drugome: „Svet, svet, svet“ u odlomku u kome Isaija predstavlja one koji imaju oči da vide, a ne vide, to ispunjava 11. septembra 2001. godine.

„Док они [анђели] гледају у будућност, када ће сва земља бити испуњена Његовом славом, победничка песма хвале одјекује од једнога ка другоме у складном појању: ‘Свет, свет, свет, Господ над војскама.’ Они су у потпуности задовољни да прослављају Бога; и у Његовом присуству, под осмехом Његовог одобравања, не желе ништа више. У ношењу Његовог обличја, у вршењу Његове службе и у обожавању Њега, њихова највиша тежња у потпуности је достигнута.” Review and Herald, December 22, 1896.

Дана 11. септембра 2001. године отпочело је запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, и позни дажд почео је да роси, и Авакумова расправа отпочела је док се понављала парабола о десет девојака. У том тренутку Језекиљево пророчанство достигло је своје савршено испуњење. Пророчка Реч више неће бити одложена, а нараштај који је био сведок 11. септембра 2001. године јесте последњи нараштај планете Земље, јер виђење на крају адвентизма објављује завршетак времена милости при другом Христовом доласку. Друго сведочанство о овој чињеници налази се у Јеванђељу по Луки, у двадесет првој глави.

Заиста вам кажем: овај нараштај неће проћи док се све не испуни. Небо и земља ће проћи, али моје речи неће проћи. Лука 21:32, 33.

У двадесет и првом поглављу Лукиног јеванђеља Исус одређује последњи нараштај земаљске историје. Управо је дао преглед једне постепене историје, од разорења Јерусалима 70. године, па све до милеритске историје. Затим излази из наратива непосредног означавања пророчке историје и износи причу која једноставно понавља и проширује пророчку историју коју је изложио. Тако је пружио два унутрашња сведока истог наратива, и закључио је тиме што је одредио да ће „нараштај“ који буде сведочио овим догађајима живети до Његовог повратка, те је тако, по контексту, одредио нараштај који је представљен са сто четрдесет и четири хиљаде.

Историја запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде јесте историја последњег нараштаја, и они не окушају смрт, иако живе у време када небо и земља пролазе.

Али ће дан Господњи доћи као лопов у ноћи; у који ће небеса с хуком проћи, а стихије ће се, распаљене, растопити, и земља и дела што су на њој изгореће. Кад ће се, дакле, све ово распасти, какви треба да будете у светом владању и побожности, очекујући и похитавајући долазак дана Божјег, у коме ће се небеса, запаљена, распасти, и стихије ће се, распаљене, растопити? 2 Петрова 3:10–12.

Други Христов долазак био је представљен приликом Христовог преображења.

„Мојсије је на гори преображења био сведок Христове победе над грехом и смрћу. Он је представљао оне који ће изаћи из гроба о васкрсењу праведних. Илија, који је био узнесен на небо не видевши смрт, представљао је оне који ће бити живи на земљи приликом Христовог другог доласка, и који ће бити „промењени, уједанпут, у трен ока, у последњој труби;“ када „ово смртно треба да се обуче у бесмртност;“ и „ово

распадљиво треба да се обуче у нераспадљивост.“ 1. Коринћанима 15:51–53. Исус је био одевен светлошћу неба, као што ће се појавити када дође „по други пут, без греха, на спасење.“ Јер ће доћи „у слави Оца својега с анђелима светима.“ Јеврејима 9:28; Марко 8:38. Спаситељево обећање ученицима сада се испунило. На гори је будуће царство славе било представљено у малом,—Христос Цар, Мојсије као представник васкрслих светих, и Илија као представник узнесених.“ Чежња векова, 421.

Илија, који није умро, представља сто четрдесет и четири хиљаде који не умиру, а Мојсије представља оне који умиру. У последњим данима те две групе представљене су у седмој глави Откривења, као сто четрдесет и четири хиљаде и велико мноштво. Када се отвори пети печат у шестој глави Откривења, онима које је папство погубило током Мрачног доба дају се беле хаљине.

„И кад отвори пети печат, видех под олтаром душе оних који беху побијени за реч Божју и за сведочанство које имаху; и повикаше из свег гласа говорећи: Докле, Господару свети и истинити, не судиш и не светиш крв нашу на онима што живе на земљи? И беле хаљине дадоше се свакоме од њих [Били су проглашени чистима и светима]; и би им речено да почину још мало времена, док се не наврше и њихови саслужитељи и браћа њихова, који имају бити побијени као и они” [Откривење 6:9–11]. Овде су Јовану били приказани призори који нису били стварност, него оно што ће бити у једном раздобљу времена у будућности.” Manuscript Releases, volume 20, 197.

Мученици питају када ће Бог осветити њихово убиство. Мученик је имао веру Исусову пре него што је био убијен, јер је управо испољавање те вере навело папство да га убије. Беле хаљине представљају Христову праведност, али беле хаљине дате овим душама које су биле убијене, дате су им после њиховог мучеништва. Те хаљине су симбол мучеништва, а не једноставно Христове праведности. Мученик има хаљину Христове праведности пре него што буде убијен. Велико мноштво у Откривењу седам добија беле хаљине, представљајући тако оне који умиру током предстојећег крвопролића недељног закона. Тако је сто четрдесет и четири хиљаде представљено Илијом, а верни који умиру у Господу Мојсијем на гори преображења.

Сто четрдесет и четири хиљаде јесу нараштај који не умире, и они су нараштај на који Христос указује, који је жив када небо и земља пролазе, у двадесет првом поглављу Јеванђеља по Луки.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Убиство Авеља било је први пример непријатељства за које је Бог објавио да ће постојати између змије и семена женина — између Сатане и његових поданика, и Христа и Његових следбеника. Кроз човеков грех, Сатана је задобио власт над људским родом, али Христос ће им омогућити да збаци његов јарам. Кад год, вером у Јагње Божје, нека душа одбаци службу греху, распаљује се Сатанин гнев. Свети Авељев живот сведочио је против Сатанине тврдње да је човеку немогуће држати Божји закон. Када је Кајин, покренут духом злога, видео да не може да овлада Авељем, толико се разјарио да му је одузео живот. И где год има оних који ће устати у одбрану праведности Божјег

закона, исти дух ће се показати против њих. То је дух који је кроз све векове подизао ломачки стуб и распаљивао ломачу за Христове ученике. Али свирепости нагомилане на Исусовог следбеника подстакнуте су од Сатане и његових чета зато што га не могу принудити да се покори њиховој власти. То је бес побеђеног непријатеља. Сваки Исусов мученик умро је као победник. Пророк каже: „И они га победише [‘стару змију, која се зове ђаво и Сатана’] крвљу Јагњетовом и речју сведочанства својега; и не марише за живот свој до саме смрти.“ Откривење 12:11, 9.” Патријарси и пророци, 77.